

OVERDENKING

Marcus 6: 30 - 32

Een tijdje uitrusten

Zo langzamerhand breekt de vakantietijd weer aan. Gemeenteleden die in de gelegenheid zijn om buiten de schoolvakanties op vakantie te gaan zijn soms al geweest, of gaan binnenkort.

Bovendien op zondag 10 april jl. hebben we in de dienst aandacht besteed aan de afsluiting van het jeugd-/winterwerkseizoen. In eerste instantie klinkt ons dit vreemd in de oren. We kunnen toch niet een tijdje stoppen met gemeente-zijn? Bij nader inzien worden we vanuit de Bijbel er ook bij bepaald, dat je niet eindeloos, onophoudelijk door kunt gaan. Dat leert de Here Jezus Zijn discipelen. Twee gebeurtenissen komen samen rond het gedeelte uit Marcus 6.

Direct eraan vooraf wordt melding gemaakt van de onthoofding van Johannes de Doper. Dat moet een hele slag geweest zijn, juist voor de Here Jezus. Zijn voorloper en wegbereider was uit de weg geruimd, als teken van verzet tegen zijn boodschap. Nu wordt automatisch alle aandacht gericht op de Here Jezus.

Daarnaast wordt in dit gedeelte uit Marcus 6 vermeld hoe de discipelen terugkomen bij de Here Jezus. Hij had de twaalf discipelen bij zich geroepen en hen twee aan twee uitgezonden, om in woord en daad van de Here Jezus te getuigen. Zonder iets mee te nemen voor onderweg trokken ze erop uit. Ze namen geen brood, geen reistas en geen geld mee, alleen een stok.

De Here Jezus gebruikte Zijn discipelen als getuigen in Israël. Tegelijkertijd wilde de Here Jezus Zijn discipelen ook iets leren. Hij wilde hen leren om te vertrouwen op de zorg van de Here God. Ze hoefden zelf geen voorzorgsmaatregelen te nemen, omdat God voor hen zou zorgen. Daarom mochten ze wel sandalen dragen. Maar moesten er geen extra kleren mee.

De zorg van de Here God kreeg gestalte door andere mensen. Gehoorzaam aan de woorden van de Here Jezus gaan de discipelen op weg. En als ze terug komen hebben ze enthousiaste verhalen.

En juist dan zegt de Here Jezus tegen hen:

‘Ga nu mee naar een eenzame plaats om alleen te zijn en een tijdje uit te rusten.’

Dat de Here Jezus dat nu uitgerekend op dit moment zegt. Gelet op het verdriet over de dood van Johannes de Doper kunnen we het wel plaatsen. Echter wat betreft de belevenissen van de uitgezonden discipelen lijken deze woorden van de Here Jezus zo onbegrijpelijk. Bovendien de massa is er ook nog. Er zijn veel mensen bij de Here Jezus en de discipelen. En dan weggaan?!

Waarschijnlijk ligt er een combinatie aan motieven aan deze woorden van de Here Jezus ten grondslag. Eén van de motieven betreft het lichamelijk welzijn van de discipelen. Ze hebben hard gewerkt en ze mogen geen roofoverval op hun lichaam plegen. Een ander motief betreft het geestelijk welzijn van de discipelen. Door wat ze hebben meegemaakt tijdens hun uitzending zouden de discipelen zich kunnen gaan verkijken op de aard en werkelijkheid van het Koninkrijk van God. Vanuit het succes gedacht zou de conclusie kunnen zijn: zo nog even doorgaan en dan komt het goed. Evenwel het Koninkrijk van God komt van Godswege en is niet toe te schrijven aan menselijk succes. Allesbeslissend daarvoor is het verzoenend werk van de Here Jezus. Zijn weg zou nog verder gaan via het kruis van Golgotha. Daar hebben de discipelen op dit moment nog geen weet van.

De Here Jezus zet Zijn discipelen stil, wil hen tot rust brengen.

Nog steeds kunnen mensen intens naar rust verlangen. De kerkvader Augustinus zei over de mens: Onrustig is ons hart totdat het rust vindt in U.

Dat vind ik persoonlijk ook een van de bemoedigende kanten uit dit Bijbelgedeelte, dat de Here Jezus Zijn discipelen oproept om bij en met Hem te rusten. Alleen in Zijn nabijheid vind je rust. Elders in de Bijbel lezen we dat de Here Jezus alle mensen nadrukkelijk uitnodigt om bij Hem tot rust te komen. Van de Here Jezus kunnen we leren hoe je rust vindt en rust houdt. Vaak zocht de Here Jezus de eenzaamheid, de rust om te bidden, zo lezen we in de Bijbel.

Al met al krijgen we zo een aantal praktische tips. Van tijd tot tijd mag er gerust worden. En wie echt tot rust wil komen, die rust met de Here Jezus. Hij wil ons laten genieten van een welverdiende rust. Hij kan dat ook, want Hij heeft die rust verdiend, voor ons. Laten we dat nooit vergeten, of we nu thuis (moeten) blijven, of onze rust elders gaan zoeken. De Here God heeft in Zijn grote liefde en genade ons de rust gebracht door de Here Jezus Christus.

Ds. M. A. Bos